

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 417/2025-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária Mandzák a spol., s.r.o., Zámocká 5, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tost/14/2025 z 8. apríla 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Návrhu na odklad vykonateľnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. júna 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej Únie (ďalej len „charta“) v spojení s porušením práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) dohovoru, čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 48 ods. 2 charty uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tost/14/2025 z 8. apríla 2025 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň navrhuje priznať mu náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na sťažovateľa bola pod č. k. XX/1 Gv 234/24/1000-19 z 18. decembra 2024 podaná obžaloba Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky pre zločin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024 a zločin machinácie pri verejnom obstarávaní a verejnej dražbe podľa § 266 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024.

3. Sťažovateľ namietol vady prípravného konania. Špecializovaný trestný súd uznesením sp. zn. 1T/11/2024 z 11. marca 2025 podľa § 241 ods. 1 písm. l) Trestného poriadku rozhodol tak, že prijal obžalobu prokurátora generálnej prokuratúry (ďalej len „uznesenie Špecializovaného trestného súdu“).

4. O sťažovateľovej sťažnosti podanej proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu najvyšší súd rozhodol napadnutým uznesením tým spôsobom, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol.

5. Predmetná trestná vec sa v čase doručenia ústavnej sťažnosti nachádzala v štádiu konania pred Špecializovaným trestným súdom pod sp. zn. 1T/11/2024.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľ podal túto ústavnú sťažnosť, v ktorej namieta porušenie svojho práva na prístup k súdu, ako aj práva na obhajobu z dôvodu, že v rámci uplatnenia práva na prístup k celému spisu mu tento nebol sprístupnený v celom rozsahu, t. j. nebola mu oznámená existencia utajovanej prílohy a nebol mu zabezpečený prístup k nej. V dôsledku tejto skutočnosti nemohol účinne vykonávať právo na obhajobu v prípravnom konaní, ale ani v štádiu prijatia obžaloby, keďže v lehote piatich pracovných dní od doručenia obžaloby nemohol namietat' nepredloženie utajovanej prílohy, o ktorej nemal vedomosť (dozvedel sa o nej po vydaní napadnutého uznesenia). Z rovnakého dôvodu nemohol touto skutočnosťou argumentovať ani v odôvodnení sťažnosti podanej proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu o prijatí obžaloby. Najvyšší súd mal a mohol napraviť toto pochybenie pred vydaním napadnutého uznesenia a oboznámiť sťažovateľa s predmetnou skutočnosťou. Z § 208 ods. 1 Trestného poriadku vyplýva povinnosť orgánov činných v trestnom konaní pri skončení vyšetrovania predložiť všetky spisy. Utajované skutočnosti obsiahnuté v utajovanej prílohe sú podľa jeho názoru relevantné pre výkon obhajoby.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty) a porušenie práva na obhajobu [čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) dohovoru, čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 48 ods. 2 charty] napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým bola zamietnutá sťažovateľova sťažnosť podaná proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu, ktorým došlo podľa § 241 ods. 1 písm. l) Trestného poriadku k prijatiu obžaloby generálnej prokuratúry v jeho trestnej veci. Napadnuté uznesenie sťažovateľ namieta v dôsledku neinformovania ho o existencii utajovanej prílohy, o ktorej nemal vedomosť, v dôsledku čoho nemohol celistvo namietat' vady prípravného konania proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu (predmetné pochybenie najvyšší súd nenapravil).

8. Ústavný súd akcentuje, že ústavné súdnictvo je vybudované predovšetkým na zásade preskúmania právoplatne skončených vecí (IV. ÚS 187/09, III. ÚS 421/2016). Základné právo na súdnu ochranu je „výsledkové“, tzn. musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť,

či napadnuté konanie bude ako celok spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, III. ÚS 421/2016).

9. Posúdenie perfektности obžaloby predstavuje čiastkový procesný postup všeobecného súdu, ktorého skutočným účelom je zhodnotenie výsledkov prípravného konania z toho hľadiska, či dostatočne odôvodňujú postavenie obvineného pred súd, teda či sumár zhromaždených dôkazov spĺňa jednak požiadavku zákonnosti, ale aj požiadavku dostatočnosti dôkazov. Kvalita rozhodnutia súdu o perfektности obžaloby tak nachádza svoj odraz aj v kvalite meritórneho rozhodnutia v konaní, pretože predpokladom spravodlivého rozhodnutia je náležité zistenie skutkového stavu, a to je možné urobiť len na základe dostatočnej dôkaznej situácie (m. m. II. ÚS 622/2024, I. ÚS 28/2025). V spojitosti s už uvedenými skutočnosťami ústavný súd zastáva názor, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu by mohlo zakladať porušenie označených práv sťažovateľa len v prípade, ak by bolo spojené s konkrétnym relevantným nepriaznivým dôsledkom pre sťažovateľa, ktorý bol týmto uznesením spôsobený, pričom by sa negatívny dôsledok musel zároveň vzťahovať na výsledok konania (rozhodnutie o vine) a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe, prípadne v opravných konaniach (III. ÚS 30/2010, III. ÚS 421/2016), čo nie je sťažovateľov prípad, keďže sťažovateľ má možnosť ochranu svojich práv uplatňovať v rámci vedeného hlavného pojednávania pri realizácii svojho práva na obhajobu, prípadne v opravných konaniach.

10. Trestné konanie je od svojho začiatku až po jeho koniec proces, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií pre ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní a súdov naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietať pochybenia znamenajúce porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ak tieto pochybenia neboli odstránené v priebehu samotného trestného konania. Pokiaľ by ústavný súd na túto skutočnosť neprihliadal, poprel by účel a zmysel opravných prostriedkov v trestnom konaní, ktorým je okrem iného aj náprava pochybení vo veci konajúcich orgánov verejnej moci (orgánov činných v trestnom konaní a súdov).

11. Ústavný súd poukazuje na § 306 a nasledujúce Trestného poriadku, podľa ktorých je opravným prostriedkom proti rozsudku súdu prvého stupňa odvolanie, pričom obžalovaný ako osoba oprávnená podať odvolanie proti výroku rozsudku, ktorý sa ho priamo dotýka, môže toto odvolanie podať pre nesprávnosť výroku, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba. V nadväznosti na to odkazuje na ustanovenia § 321 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorých odvolací súd zruší napadnutý rozsudok (okrem iného, pozn.) a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali (najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby), b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku (najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení, alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie), c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy. Ďalej poukazuje na § 368 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého možno podať dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu súdu, ktorým bol porušený zákon alebo boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré mu predchádzalo, ak je toto porušenie dôvodom dovolania podľa § 371 Trestného poriadku. V nadväznosti na to odkazuje na § 368 ods. 2 písm. h) Trestného

poriadku, v zmysle ktorého sa rozhodnutím podľa ods. 1 § 368 Trestného poriadku rozumie (okrem iných) aj rozhodnutie, ktorým bol zamietnutý riadny opravný prostriedok podaný proti rozhodnutiu podľa písmen a) [rozsudok a trestný rozkaz] až g), alebo rozhodnutie, ktorým odvolací súd na základe riadneho opravného prostriedku vo veci sám rozhodol. Napokon v tomto kontexte ústavný súd osobitne zdôrazňuje dôvod dovolania (ak sťažovateľ poukazuje na porušenie jeho práva na obhajobu) podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, v zmysle ktorého dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

12. Sumarizujúc dosiaľ uvedené skutočnosti, ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľ má v systéme trestného konania k dispozícii účinné prostriedky na dosiahnutie ochrany svojich práv. Za týchto okolností nie je daný dôvod, aby vstupoval v danej fáze do prebiehajúceho trestného konania vo veci sťažovateľa a neprípustne si tak predčasne uzurpoval právomoc iných orgánov verejnej moci. Ústavný súd pripomína, že nevyužitie označenej možnosti ochrany práv sťažovateľa nemožno nahradzovať ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže konať len vtedy, ak fyzická osoba alebo právnická osoba nemá inú možnosť účinnej ochrany svojich práv (čl. 127 ods. 1 ústavy). Napriek tvrdeniu sťažovateľa o potrebe kasačného zásahu ústavného súdu už v tomto štádiu dotknutého trestného konania nenašiel v jeho argumentácii dôvod na taký postup, a teda aj zmenu svojej už ustálenej judikatúry.

13. V nadväznosti na už popísané skutočnosti ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

14. Sťažovateľ navrhuje (v petite ústavnej sťažnosti), aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia. Podľa § 129 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak by právnymi následkami napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu hrozila závažná ujma a odloženie vykonateľnosti nie je v rozpore s verejným záujmom. Ústavný súd zdôrazňuje, že si je vedomý naliehavosti posudzovania otázok súvisiacich s trestnou vecou toho-ktorého jednotlivca, avšak vzhľadom na popísané skutočnosti a odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku ústavný súd návrhu na odklad vykonateľnosti nevyhovel (bod 2 výroku tohto uznesenia).

15. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. júna 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu